

Arrest

nr. 337 893 van 16 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Gebroeders De Smetstraat 80
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“gehoord door de politie van PZ Gent op 09.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

(...) nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED
TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

o 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 22.03.2018 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 42 maanden gevangenisstraf door de rechtbank van Oost-Vlaanderen afdeling Gent voor Verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging,

Verdovende middelen : bezit zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op 19.04.2021 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met uitstel 5 jaren voor 9 maand(en) door de rechtbank van Oost-Vlaanderen afdeling Gent voor

Verdovende middelen /psychotropen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (meermaals)

Verdovende middelen /psychotropen : bezit : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (meermaals)

Verdovende middelen /psychotropen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

Verdovende middelen /psychotropen : bezit : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf (meermaals)

Het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden. (meermaals)

Volgens het ANG uittreksel °09.07.2025 opgesteld door de politiezone van Gent werden er jegens betrokkene sinds zijn laatste veroordeling volgende processen verbaal opgesteld:

2023:

-drugs / Bezit (2x)

-verdachte handelingen (1x)

2024:

-opzettelijke slagen en/of verwondingen (1x)

-drugs / bezit (1x)

2025:

-drugs verkopen (6x)

-drugs / handel (1x)

-verdachte handelingen (1x)

Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

o 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 03.05.2018.

Betrokkene verklaart in België te zijn om zaken te doen. Op de vraag waarom betrokkene niet kan of wil terugkeren naar zijn land van herkomst antwoordt hij dat hij geen reden heeft die hem zou belemmeren om terug te keren naar Tunesië. Wat betreft de wens om zaken te doen. Te noteren valt dat betrokkene op dit moment niet beschikt over de vereiste werkvergunningen en dus geen winstgevende activiteit mag uitoefenen. Het beoogde werk kan met andere woorden enkel in preciaire, niet-wettelijk geregelde omstandigheden plaatsvinden. De loutere bewering tot werkbereidheid opent bovendien op geen enkele manier een mogelijkheid tot een recht op verblijf. Het voornemen van betrokkene om te werken, zonder dat er ook effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt tevens geen beletsel voor een al dan niet tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland, met het oog op het verkrijgen van de in België vereiste vergunningen. Tot slot kan betrokkene zijn intentie om deel te nemen aan de arbeidsmarkt ook in Tunesië in vervulling brengen teneinde er zich te re- integreren.

Vervolgens verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben die hem zouden belemmeren terug te keren naar Tunesië. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij

aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Tot slot verklaart betrokkene dat hij een Belgisch kind heeft met zijn ex-partner, zijn ouders wonen in Tunesië en zijn zus in Qatar.

Betrokkene heeft verschillende malen gezinshereniging aangevraagd in functie van zijn Belgisch kind. Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten, waarvan de meest recente die ingediend werd op 13.06.2024 werd afgesloten door middel van een bijlage 20 op 03.12.2024. deze werd betekend op 10.05.2025 door de PZ Gent.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn kind op heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. Het kind van betrokkene is samen met haar moeder, woonachtig op een ander adres

Betrokkene slaagt er niet in overtuigend aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en bestendige relatie met zijn kind. Betrokkene laat na enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind voor te leggen.

Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding), alleen te dragen.

Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft in België om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door CLB, opvang enz.

Het kind is nog jong, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat zijn lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat het kind enige band heeft met de vader, echter door de jonge leeftijd is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België.

Niets sluit uit dat moeder en kind verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest.

Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precare situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen.

Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen mits begeleiding van de ouder(s). Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)'.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 03.11.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 03.05.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

o Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 22.03.2018 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 42 maanden gevangenisstraf door de rechtbank van Oost-Vlaanderen afdeling Gent voor Verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging,

Verdovende middelen : bezit zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op 19.04.2021 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met uitstel 5 jaren voor 9 maand(en) door de rechtbank van Oost-Vlaanderen afdeling Gent voor Verdovende middelen /psychotropen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde

aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (meermaals)

Verdovende middelen /psychotropen : bezit : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (meermaals)

Verdovende middelen /psychotropen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

Verdovende middelen /psychotropen : bezit : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf (meermaals)

Het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden. (meermaals)

Volgens het ANG uittreksel °09.07.2025 opgesteld door de politiezone van Gent werden er jegens betrokkene sinds zijn laatste veroordeling volgende processen verbaal opgesteld:

2023:

-drugs / Bezit (2x)

-verdachte handelingen (1x)

2024:

-opzettelijke slagen en/of verwondingen (1x)

-drugs / bezit (1x)

2025:

-drugs verkopen (6x)

-drugs / handel (1x)

-verdachte handelingen (1x)

Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart geen redenen te hebben waarom hij niet kan of wil terugkeren naar zijn land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 1, 7, 74/13, 74/14 en 74/28 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met een schending van de formele en materiële motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretisch betoog bij bepaalde door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“(…)De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, onder meer nu de bestreden beslissing nalaat op correcte wijze melding te maken van en rekening te houden met het strafrechtelijk verleden van verzoeker.

De alhier bestreden beslissing is allerminst afdoende gemotiveerd en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt tevens artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Artikel 8 van het EVRM, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiermee legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“(…)”

Vooreerst merkt verzoeker op dat in zijn hoofde geen actueel gevaar voor de openbare veiligheid bestaat (cf. infra). Derhalve kan geen toepassing worden gemaakt van het geciteerde artikel 8, 2 van het EVRM.

Het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven is een fundamenteel mensenrecht. Inmenging in dat recht is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging is vereist in het licht van een door het EVRM limitatief opgesomd belang. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

De gemachtigde zal opwerpen dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht en dus niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker. Echter ontslaat deze these de gemachtigde niet van de verplichting om te gaan of er enige, uit

artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting bestaat die hem zou verhinderen om de alhier bestreden beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en familieleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te doen. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat. Deze belangenafweging kan leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Staat, zoals in casu.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

De in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen beslissing doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De door de verwerende partij uitgevoerde belangenafweging is volstrekt ontoereikend.

De ontoereikende belangenafweging draagt eveneens een schending van de motiveringsplicht in zich, zoals verder behandeld in dit middel. Immers stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“in het kader van eventuele negatieve dan wel positieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM, [beschikt de gemachtigde] over een beleidsmarge wanneer hij overgaat tot de vereiste belangenafweging tussen de voornoemde concurrerende belangen. Deze beleidsmarge van de gemachtigde in het kader van artikel 8 EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. Gezien de beleidsmarge van de gemachtigde kan worden gesteld dat in deze ook een meer nauwgezette motiveringsplicht geldt. (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789”

Verwerende partij motiveert haar beslissing op elk punt door te verwijzen naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag zou worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, dat hij een bedreiging zou vormen de openbare orde (artikel 7, eerste alinea, 3°, resp. 74/13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet).

Dienaangaande wordt verwezen naar twee veroordelingen, met name een veroordeling van 22 maart 2018 en één van 19 april 2021 en een ANG uittreksel d.d. 9 juli 2025 waaruit zou blijken dat nog verschillende processen-verbaal zijn opgesteld sedert de laatste veroordeling van verzoeker. Dit doet de verwerende partij besluiten dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, “gelet op de herhaling van deze feiten”.

Evenwel kan uit het gegeven dat verzoeker sedert zijn invrijheidstelling nog vermeldingen heeft opgelopen in de ANG niet zonder meer worden afgeleid dat hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De gevolgtrekking van verwerende partij, dat de vermeldingen in de ANG zonder meer wijzen op het bestaan van processen-verbaal lastens verzoeker, is manifest fout. Immers wordt in de ANG al wat van politieel belang is geregistreerd, dus ook informatie met betrekking tot getuigen en slachtoffers.

De loutere vermeldingen in de ANG zijn bovendien niet getoetst aan enig gerechtelijk gevolg. De bestreden beslissing vermeldt niet of verzoeker voor één of meerdere van deze vermeldingen zou zijn vervolgd, laat staan veroordeeld – quod non. Nu elke context nopens de ANG-meldingen ontbreekt, kunnen deze niet bijdragen tot de vaststelling dat verzoeker zou worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Aldus kan generlei blijken dat er ook maar enigszins sprake is van herhaling van strafrechtelijke feiten na de invrijheidstelling van verzoeker.

Tegelijk verwijst de bestreden beslissing naar het “gewelddadige karakter” van de door verzoeker gepleegde feiten, terwijl geen van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld een geweldsdelict betreft of een feit waarbij geweldpleging als verzwarende omstandigheid werd weerhouden. De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt volstrekt gebrekkig, in het bijzonder nu de bestreden beslissing zelf de verschillende tenlasteleggingen vermeldt waarvoor verzoeker in beide vonnissen werd veroordeeld en daaruit geenszins een geweldscomponent naar voren komt.

Het onderdeel van de motivering nopens de bedreiging voor de openbare orde dat terugkomt als motivering van de reden van de beslissing, de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens én de beslissing tot vasthouding is manifest in strijd met de feitelijke omstandigheden. De bestreden beslissing schendt door die vermelding meermaals het motiveringsbeginsel én het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat gelet op het bovenvermelde allerminst afdoende, laat staan juist wordt gemotiveerd waarom de voorgehouden bedreiging voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstig zou zijn. Dat de verwerende partij dienaangaande manifest onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen. Dat de motivering van de bestreden beslissing absoluut faalt naar recht.

Immers veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

Nu verwerende partij het gevaar voor de openbare orde motiveert op basis van een voorgehouden herhaling na de invrijheidstelling van verzoeker én een voorgehouden gewelddadig karakter van de door verzoeker gepleegde feiten, elementen die manifest fout zijn, is verwerende partij onzorgvuldig tot de vaststelling van het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde gekomen.

Een objectieve werkelijke, actuele, objectieve en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt derhalve niet aangetoond. Dat bijgevolg de artikelen 7, eerste lid, 3°, en tweede lid, 74/14, § 3, 3° en 74/28 van de Vreemdelingenwet worden geschonden door in hoofde van verzoeker ten onrechte een gevaar voor de openbare orde te weerhouden. Het enkele gegeven dat verzoeker twee voorgaande veroordelingen heeft doet daaraan geen afbreuk nu de bedreiging voor de openbare orde actueel dient te zijn.

Gezien in hoofde van verzoeker ten onrechte een bedreiging voor de openbare orde wordt weerhouden, faalt ook de motivering voor de vasthoudingsmaatregel overeenkomstig artikel 74/28 van de Vreemdelingenwet naar recht nu bij ontstentenis aan gevaar voor de openbare orde geen redenen meer standhouden waarom een minder dwingende maatregel voor vasthouding niet wordt geacht doeltreffend te zijn.

De schending van het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel voor wat betreft het voorgehouden gevaar voor de openbare orde, leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM, van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en een schending van het motiveringsbeginsel dienaangaande. De twee strafrechtelijke antecedenten van verzoeker kunnen bezwaarlijk opwegen tegen andere en hiernavolgende criteria waarmee rekening moet worden gehouden. Anderszins oordelen leidt tot een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in zou slagen aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en bestendige relatie met zijn kind én dat hij zou nalaten enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met zijn kind voor te leggen. Vooreerst laat verzoeker gelden dat hem binnen het tijdsbestek van het horen niet de mogelijkheid werd geboden om stukken bij te brengen. Daarnaast gaat verwerende aldus manifest voorbij aan de inhoud van het administratief dossier nu verzoeker op 27 december 2023 bij een verzoek tot opheffing van het inreisverbod reeds een 63 bladzijden tellend stukkenbundel heeft overgemaakt waaruit de affectieve relatie met M. (...) blijkt, in het bijzonder uit de daarbij gevoegde foto's en gevoegde bezoekl ijsten van de gevangenis (stuk 3). De betreden beslissing die stelt dat verzoeker nalaat enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met M. (...) voor te bereiden is aldus volstrekt onzorgvuldig voorbereid.

Verzoeker houdt niet voor dat mevr. S. (...), moeder van M. (...), niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg van M. (...) op zich te nemen, doch dit doet geen afbreuk aan het belang van verzoeker als vader in het leven van M. (...). Eén en ander indachtig dat verzoeker niettegenstaande zijn vrijheidsberoving en gelet op de bij het verzoek tot opheffing van het inreisverbod gevoegde stukken reeds van geboorte af aan een belangrijke rol speelt in het leven van M. (...).

De bestreden beslissing stelt voorts dat verzoeker en zijn 'kinderen' nauw contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Verwerende partij gaat hiermee geheel voorbij aan het gegeven dat M. (...) amper vijf jaar oud is en dus nog niet kan lezen of schrijven. De bestreden beslissing stelt nog dat 'niet wordt aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven' en gaat daarmee voorbij aan het gegeven dat M. (...) leerplichtig is en dus niet zomaar bij verzoeker in Tunesië zou kunnen gaan wonen. De bestreden beslissing schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel nu deze geen rekening houdt met alle relevante gegevens eigen aan de zaak, in casu de leeftijd van M. (...).

Waar de bestreden beslissing nog stelt dat M. (...) niet voor lange tijd gescheiden hoeft te zijn van verzoeker nu verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen vanuit zijn land van herkomst, gaat de bestreden beslissing voorbij aan het nochtans supra vermeld gegeven dat verzoeker nog onderhevig is aan een inreisverbod. De motivering faalt op dit punt naar recht.

Gelet op het bovenvermelde dient vastgesteld dat ook artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt geschonden. Luidens dit artikel moeten bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen. In de bestreden beslissing wordt – gelet op wat supra werd uiteengezet – echter een onredelijk groot gewicht toegekend aan de strafrechtelijke antecedenen en voorgehouden – doch onbestaande – continuïteit na de invrijheidstelling van verzoeker en werd het belang van het kind geheel aan de kant geschoven. Overigens werd de huidige beslissing duidelijk niet met welwillendheid en menselijkheid voorbereid, zoals voorzien in artikel 10 van datzelfde Kinderrechtenverdrag dat derhalve ook wordt miskend.

Dat de bestreden beslissing ook op een ander punt artikel 8 van het EVRM schendt. Immers weerhoudt de bestreden beslissing verzoeker ervan zijn gezins- en privéleven uit te oefenen nu zijn minderjarig dochtertje M. (...) in België woont en de verwijdering van verzoeker wel disproportioneel is met het oog op het recht op familiaal leven. Overigens had verzoeker reeds voorafgaand aan de betekening van de alhier bestreden beslissing reeds een nieuwe afspraak ingepland om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Gelet op het bovenvermelde dient vastgesteld dat de verwerende partij doorheen de volledige beslissing heeft nagelaten daadwerkelijk rekening te houden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker werd niet of minstens volstrekt gebrekkig in rekening gebracht.

Ook voor wat betreft het in hoofde van verzoeker weerhouden risico op onderduiken, laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid en berust op een onvolledige feitenvinding.

De bestreden beslissing meldt dat in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken, terwijl zulks niet het geval is. Nopens het voorgehouden risico op onderduiken verwijst de beslissing onder meer naar het volgende element (artikel 74/14, § 3, 1°, juncto artikel 1, § 1, 11° en § 2 van de Vreemdelingenwet):

- het gegeven dat verzoeker duidelijk zou hebben gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (4°).

De bestreden beslissing verwijst daaromtrent naar het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, doch gaat daarmee voorbij aan het nochtans supra in de bestreden beslissing vermelde gegeven dat verzoeker meermaals aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend op basis waarvan hij telkenmale tijdelijk verblijfsrecht heeft bekomen. De bestreden beslissing die niettemin zonder meer vaststelt dat verzoeker zich niet aan een eerdere verwijderingsbeslissing zou hebben gehouden schendt aldus de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoeker geen bedreiging vormt voor de openbare orde, dat de bestreden beslissing dienaangaande volstrekt gebrekkig is gemotiveerd en onzorgvuldig tot stand is gekomen, werd supra reeds uiteengezet.

Enkel het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod is correct, waardoor slechts het submotief overeenkomstig artikel 1, § 2, 4°, b) van de Vreemdelingenwet overeind blijft en de overige twee submotieven om te oordelen tot het bestaan van een risico op onderduiken komen te vervallen. Dit ene submotief volstaat evenwel niet om te besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken en om aan verzoeker geen termijn te geven voor vrijwillig vertrek en te beslissen tot vasthouding. Immers werd het risico op onderduiken kennelijk niet na een degelijk individueel onderzoek vastgesteld, werd geen rekening gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan de zaak en werd aldus onterecht geoordeeld dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat, zoals is vereist door artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing bijgevolg artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt en bij uitbereiding de artikelen 74/14 en 7, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Nog daargelaten het voormelde heeft verzoeker hoegenaamd geen reden om onder te duiken en wel integendeel, nu hij zijn vaderrol ten aanzien van M. (...) ten volle wil opnemen.

Nu de bestreden beslissing volstrekt onzorgvuldig tot de vaststelling is gekomen dat er een risico op onderduiken bestaat én dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, is het middel van verzoeker minstens ernstig voor wat betreft de motivering van de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, van de beslissing tot terugleiding naar de grens én van de beslissing tot vasthouding. Er blijven geen andere schragende motieven over.

Dat het enig middel bijgevolg ernstig is."

4.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 74/28 van de Vreemdelingenwet en het betoog van de verzoekende partij hieromtrent, herinnert de Raad eraan dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. In zoverre de kritiek is gericht tegen deze beslissing is het enig middel onontvankelijk.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan deze beslissing is genomen, zoals blijkt uit de motieven, weergegeven onder punt 1.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

4.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 1, 7, 74/13 en 47/14 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

4.6. *In casu* wordt de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Het bestreden bevel steunt aldus op drie motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste, ten derde en ten twaalfde die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het loutere feit dat het tweede motief betreffende de openbare orde niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

4.7. De verzoekende partij levert kritiek op de openbare orde-overwegingen in de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid en op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen gegevens kon stellen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en aldus toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten alsook dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist en volstaan

elk op zich reeds om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij slechts kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

4.8. Dezelfde redenering is van toepassing bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In het bestreden bevel wordt dit immers verantwoord doordat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat (zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en de verzoekende partij anderzijds een bedreiging is voor de openbare orde (zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet). Daar de verzoekende partij er geenszins in slaagt, zoals blijkt uit wat volgt, de motieven over het risico op onderduiken te weerleggen of te ontkrachten, is haar kritiek op het feit dat de verwerende partij van mening is dat zij een bedreiging is voor de openbare orde niet dienstig. Het is immers gericht tegen een overtollig motief.

4.9. Betreffende het risico op onderduiken betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid en berust op een onvolledige feitenvinding, dat er geen risico op onderduiken bestaat, dat de bestreden beslissing verwijst naar het gegeven dat zij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, doch daarmee voorbijgaat aan het nochtans in de bestreden beslissing vermelde gegeven dat zij meermaals aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend op basis waarvan zij telkenmale tijdelijk verblijfsrecht heeft bekomen, dat de bestreden beslissing niettemin zonder meer vaststelt dat zij zich niet aan een eerdere verwijderingsmaatregel zou hebben gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij werd betekend op 3 november 2023. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier (stuk 179). Deze beslissing gaf de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De verzoekende partij diende op 22 november 2023 een aanvraag gezinshereniging in (administratief dossier, stuk 185) die werd afgesloten met een weigeringsbeslissing op 23 mei 2024 (administratief dossier, stuk 189) en diende op 13 juni 2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in (administratief dossier, stuk 196) die negatief werd afgesloten op 3 december 2024 (administratief dossier, stuk 198). Aldus toont zij door het wijzen op het hebben van een 'tijdelijk verblijfsrecht' tussen 22 november 2023 en 23 mei 2024 en tussen 13 juni 2024 en 3 december 2024, niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld bij het nemen van de bestreden beslissing op 9 juli 2025 dat de verzoekende partij de vorige beslissingen tot weigering niet heeft uitgevoerd.

Er dient in dit licht gewezen te worden op het bepaalde in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet waar gesteld wordt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”

Door het indienen van opeenvolgende verblijfsaanvragen verliezen de reeds afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht niet. Eenmaal de verblijfsaanvraag is afgewezen, worden de reeds afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten weer uitvoerbaar, dit conform artikel 1/3 zoals voormeld en dient de verzoekende partij hieraan gevolg te geven. De verwerende partij kon aldus wel degelijk, niettegenstaande de verzoekende partij meermaals aanvragen gezinshereniging indiende, terecht stellen dat zij duidelijk heeft gemaakt, doordat de vorige beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd, dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Het is niet betwist dat gelet op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, en dit in afwachting van een beslissing inzake de aanvragen gezinshereniging, de uitvoerbaarheid van de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten betekend waren opgeschort. Zoals reeds werd aangehaald, werd inzake de laatste aanvraag gezinshereniging op 3 december 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Vanaf deze datum blijkt niet dat het aan de verzoekende partij afgeleverde attest van immatriculatie nog geldig was en de uitvoerbaarheid van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 3 november 2023 ingevolge artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet nog was opgeschort.

Er kan geen onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid kan worden vastgesteld waar in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden en, in het verlengde van deze vaststelling, dat er een risico op onderduiken bestaat.

Nu de verzoekende partij het motief niet weerlegt dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, is haar betoog dat enkel de vermelding dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod correct is, dat dit slechts een *submotief* is en dit niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken en om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven, niet dienstig.

Waar zij nog stelt dat zij geen reden heeft om onder te duiken, wel integendeel, nu zij haar vaderrol ten aanzien van M. ten volle wil opnemen, beperkt zij zich tot een loutere bewering.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat het risico op onderduiken afgeleid wordt (i) uit het feit dat zij heeft duidelijk gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden, daar zij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen, waarvan het meest recente haar betekend werd op 3 november 2023, dat de vorige beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing en (ii) uit het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod doch noch opgeheven, noch opgeschort is, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat haar betekend werd op 3 mei 2018, dat gezien zij geen gevolg heeft gegeven aan het verblijfsverbod daar haar werd opgelegd, een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Uit de voormelde motieven, die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, blijken de redenen waarom een risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Door louter te stellen dat zij geen reden heeft om onder te duiken daar zij haar vaderrol ten volle wil opnemen, slaagt de verzoekende partij er niet in om voornoemde, concrete motieven van het bestreden bevel te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria bevat voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van twee objectieve criteria, zoals die zijn voorzien in artikel 1, §2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat wanneer de vreemdeling *“heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel;”* en wanneer de vreemdeling *“(…) het voorwerp uit(maakt) van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;”*.

Zij toont niet aan de intentie om haar vaderrol ten aanzien van M. ten volle op te nemen anders doet oordelen over het risico op onderduiken vastgesteld op grond van objectieve criteria. De loutere bewering dat zij geen reden heeft om onder te duiken, doet evenmin hier anders over oordelen. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. De verzoekende partij toont dus niet aan dat het standpunt van de verwerende partij onwettig is.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en daar zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch is opgegeven, noch opgeschort, en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Waar zij stelt dat het risico op onderduiken kennelijk niet na een degelijk individueel onderzoek werd vastgesteld, dat er geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan haar zaak en aldus onterecht werd geoordeeld dat er actueel en reëel een risico op onderduiken bestaat, zoals vereist door artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, maakt zij dit, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke omstandigheden eigen aan haar zaak, die relevant zijn bij het beoordelen van het risico op onderduiken, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

4.10. Een schending van de artikelen 1, 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of het proportionaliteitsbeginsel.

4.11. De verzoekende partij betoogt dat er in haar hoofde geen actueel gevaar voor de openbare orde bestaat en derhalve geen toepassing kan gemaakt worden van het geciteerde artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst erop dat het feit dat de bestreden beslissing geen beslissing tot beëindiging van een bestaand verblijfsrecht betreft, de verwerende partij er niet van ontslaat om na te gaan of er uit artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting voortvloeit die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen. Zij stelt dat de afweging van de individuele belangen en algemene belangen *in concreto* dient te gebeuren en dit grondig, dat *in casu* de bestreden beslissing de proportionaliteits- en subsidiariteitstoets niet doorstaat en indruist tegen artikel 8 van het EVRM, dat de belangenafweging volstrekt ontoereikend is, dat de ontoereikende belangenafweging ook een schending van de motiveringsplicht in zich draagt. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing stelt dat zij er niet in zou slagen aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en bestendige relatie met haar kind en dat zij zou nalaten enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met haar kind voor te leggen, dat haar binnen het tijdsbestek van het horen niet de mogelijkheid werd geboden om stukken bij te brengen, dat daarnaast de verwerende partij manifest voorbijgaat aan de inhoud van het administratief dossier nu zij op 27 december 2023 bij een verzoek tot opheffing van het inreisverbod reeds een 63 bladzijden tellend stukkenbundel heeft overgemaakt waaruit de affectieve relatie met haar kind M. blijkt, in het bijzonder uit de daarbij gevoegde foto's en gevoegde bezoeklijsten van de gevangenis, dat de bestreden beslissing die stelt dat zij nalaat enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met M. voor te bereiden aldus volstrekt onzorgvuldig is voorbereid. Zij betoogt dat zij niet stelt dat de moeder van M. niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg van M. op zich te nemen, doch dit geen afbreuk doet aan haar belang als vader in het leven van M., dat één en ander indachtig dat de verzoekende partij niettegenstaande vrijheidsberoving en gelet op de bij het verzoek tot opheffing van het inreisverbod gevoegde stukken reeds van de geboorte af aan een belangrijke rol speelt in het leven van M. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing stelt dat zij en haar 'kinderen' nauw contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen, dat de verwerende partij hiermee geheel voorbij gaat aan het gegeven dat M. amper vijf jaar oud is en dus nog niet kan lezen of schrijven, dat de bestreden beslissing nog stelt dat niet wordt aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen, al dan niet tijdelijk, bij haar in het land van herkomst of elders kunnen verblijven en daarmee voorbijgaat aan het gegeven dat M. leerplichtig is en dus niet zomaar bij de verzoekende partij in Tunesië zou kunnen gaan wonen, dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt nu deze geen rekening houdt met alle relevante gegevens eigen aan de zaak, *in casu* de leeftijd van M. Waar in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat M. niet voor lange tijd gescheiden hoeft te zijn van de verzoekende partij nu zij een aanvraag gezinshereniging kan indienen vanuit het herkomstland, betoogt de verzoekende partij dat voorbijgegaan wordt aan het nochtans vermelde gegeven dat zij nog onderhevig is aan een inreisverbod, dat de motivering op dit punt naar recht faalt, dat in de bestreden beslissing een onredelijk groot gewicht wordt toegekend aan de strafrechtelijke antecedenten en voorgehouden, doch onbestaande, continuïteit na haar invrijheidsstelling en het belang van het kind geheel aan de kant werd geschoven, dat de huidige beslissing niet met welwillendheid en menselijkheid werd voorbereid, dat de bestreden beslissing haar ervan weerhoudt haar gezins- en privéleven uit te oefenen nu haar minderjarig dochtertje M. in België woont en haar verwijdering wel disproportioneel is met het oog op haar familiaal leven, dat zij reeds voorafgaand aan de betekening van de bestreden beslissing een nieuwe afspraak had ingepland om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en dat de verwerende partij doorheen de beslissing heeft nagelaten om daadwerkelijk rekening te houden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de verzoekende partij niet of minstens volstrekt gebrekkig in rekening werden gebracht.

4.12. Uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er door de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Betreffende de artikelen 3 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

Wel kan er op worden gewezen dat het belang van het kind een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

4.13. De verzoekende partij beroept zich op een gezins-, familiaal en privéleven met haar minderjarige dochter M.

4.14. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing over het bestaan van een gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM motiveert wat volgt:

“Tot slot verklaart betrokkene dat hij een Belgisch kind heeft met zijn ex-partner, zijn ouders wonen in Tunesië en zijn zus in Qatar.

Betrokkene heeft verschillende malen gezinshereniging aangevraagd in functie van zijn Belgisch kind. Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten, waarvan de meest recente die ingediend werd op 13.06.2024 werd afgesloten door middel van een bijlage 20 op 03.12.2024. deze werd betekend op 10.05.2025 door de PZ Gent.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn kind op heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. Het kind van betrokkene is samen met haar moeder, woonachtig op een ander adres

Betrokkene slaagt er niet in overtuigend aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en bestendige relatie met zijn kind. Betrokkene laat na enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind voor te leggen.”

4.15. In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

4.16. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind M. niet aangetoond acht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, zoals zij ook aangeeft, op 27 december 2023 bij een verzoek tot opheffing van het inreisverbod reeds een 63 bladzijden tellende stukkenbundel heeft overgemaakt ter staving van haar relatie met het kind M. Betreffende deze documenten en de relatie met het kind, werd in de beslissing van 30 mei 2024 tot het niet opheffen van het inreisverbod (administratief dossier, stuk 190), die ter kennis werd gebracht aan de advocaat van de verzoekende partij die ook in deze procedure voor de verzoekende partij optreedt (administratief dossier, stuk 193), gesteld wat volgt:

“U stelt dat het inreisverbod uw cliënt belemmert in de uitoefening van het door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gewaarborgd recht op privé- en gezinsleven op het grondgebied. Volgende documenten werden voorgelegd bij de vraag tot opheffing van het inreisverbod: vonnis d.d. 24.02.2022 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent; afschrift d.d. 02.05.2023 van de akte van geboorte van G.M. (...); meerdere foto's; bewijs kinderbezoeken gevangenis Gent; rekening Dreamland d.d.14.02.2023; rekening Foot Locker d.d. 25.05.2023. (...) G.M. (...) (geboren op 06.03.2020). Deze laatste werd door G.C.E. (...) erkend op 29.03.2022, (...).

Vooreerst wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat er op 08.12.2023 naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging d.d. 22.11.2023 een woonstcontrole uitgevoerd werd door de wijkinspecteur. Hieruit blijkt dat uw relatie met S.K.Y. (...) afgelopen was, dat u niet meer bij haar en haar 4 kinderen woonde en dat uw nieuw adres niet gekend was. Uit de stukken die bij de vraag tot opheffing van het inreisverbod voorgelegd werden, kan niet afgeleid worden dat opnieuw sprake zou zijn van een relatie met haar.

Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, werd niet aangetoond. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als mevrouw, wisten verder dat het gezinsleven (mits dit aangetoond zou zijn, quod non) in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren.

Om zijn relatie met G.M. (...) aan te tonen, worden volgende stukken voorgelegd: vonnis d.d. 24.02.2022 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent; afschrift d.d. 02.05.2023 van de akte van geboorte van G.M. (...); meerdere foto's; bewijs kinderbezoeken gevangenis Gent; rekening Dreamland d.d.14.02.2023; rekening Foot Locker d.d. 25.05.2023. Foto's zijn een onvoldoende bewijs om deze relatie aan te tonen gezien het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Ook de aankoop van een cadeau bij Dreamland en schoenen bij Foot Locker is een onvoldoende bewijs om de financiële, laat staan de affectieve, relatie met zijn kind aan te tonen. Er zullen daartoe meer objectieve bewijzen moeten voorliggen. Het feit dat hij vader was, heeft hem er trouwens niet van weerhouden om strafbare feiten te blijven plegen (laatste incriminatieperiode: van 01.04.2018 tot en met 02.05.2020). Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover M. (...), zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. M. (...) werd geboren op 06.03.2020 en op 04.05.2020, ze was nog geen 2 maand oud, werd G.C.E. (...) al opgesloten in de gevangenis waar hij uiteindelijk pas strafeinde bereikte op 14.10.2023. En, zoals reeds vermeld, blijkt uit de woonstcontrole d.d. 22.11.2023 dat G.C.E. (...)niet langer op het adres van zijn dochter, S.K.Y. (...) en haar overige kinderen verbleef. Het is niet onredelijk aan te nemen, bij gebrek aan stukken die het tegendeel bewijzen, dat het kind intussen wel al gewend zal zijn aan zijn afwezigheid in haar dagdagelijkse leven en aan sporadische bezoeken. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit Tunesië niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat M. (...) mits begeleiding van een volwassene hem daar niet zou kunnen opzoeken. Het is niet omdat de relatie met haar moeder afgelopen is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn. Uit het strafdossier blijkt trouwens dat mevrouw, met de toen reeds geboren kinderen en haar moeder, meermaals op vakantie ging naar Tunesië.

Er kan tevens niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het gezinsleven waarop G.C.E. (...) zich beroept tot stand kwam op een ogenblik dat hij niet verblijfsgerechtigd was in België, meer nog: op 03.05.2018 werd hem een inreisverbod van 8 jaar betekend omdat hij een gevaar betekent voor de openbare orde. Het gegeven dat betrokkene de Staat met het krijgen van een Belgisch kind voor een voldongen feit heeft gesteld impliceert niet dat hij als gevolg hiervan, op basis van artikel 8 van het EVRM, zonder meer tot een verblijf in België moet toegelaten worden."

Op 13 juni 202 dient de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in. Op 3 december 2024 weigert de verwerende partij het gevraagde verblijfsrecht en motiveert zij betreffende de relatie met het minderjarig kind wat volgt:

"Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. Betrokkene staat inschreven op het adres H. (...) GENT. De referentiepersoon is samen haar moeder, S.K. (...), woonachtig op het adres A.(...) te Gent.

In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen.

Wat betreft de daadwerkelijke zorg over het kind dient te worden opgemerkt dat het concept van de daadwerkelijke zorg dient te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. (MvT, Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, Parl. St. Kamer, nr. 3596/001, p.39) (eigen onderlijning)

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Kasticket Dreamland: het is niet vast te stellen door wie deze producten aangeschaft zijn en voor wie deze bedoeld waren.

- Verklaring van de moeder van de referentiepersoon: de voorgelegde verklaring op eer kan door onze diensten niet aanvaard worden daar het gaat om een louter gesolliciteerde verklaring die in functie van betrokkene werd opgesteld en die niet gepaard gaat met objectieve en/of officiële stukken die de loutere beweringen ondersteunen. Zo heeft de moeder van de referentiepersoon verklaard dat betrokkene alimentatie zou betalen.

Echter wordt door betrokkenen dit geenszins bewezen door bv. overschrijvingen. Betrokkene legt geen enkel objectief stuk voor ter staving van de beweringen in de verklaring. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden.

- Retourbon van schoenen: het is evenmin niet vast te stellen door wie de schoenen zijn aangeschaft en voor wie deze bedoeld waren. Daarnaast betreft het enkel een retourbon, hetgeen geen afdoende bewijs vormt van aankoop of eigendom.

- Ongedateerde foto's: louter uit de voorgelegde foto's kan niet worden afgeleid in hoeverre betrokkene op heden een affectieve band met de referentiepersoon onderhoudt, in hoeverre ze op heden contact hebben, in hoeverre betrokkene betrokken is bij de opvoeding van de referentiepersoon, ... zoals dat van hem, als vader, zou mogen worden verwacht en hetgeen in het kader van huidige procedure onontbeerlijk is. Foto's zijn immers louter momentopnames.

- Resultaten testen niveau 2 + inschrijvingsformulier CVO Gent voor Nederlandse lessen op naam van betrokkene: de relevantie van deze documenten kan niet achterhaald worden.

Betrokkene slaagt er niet in overtuigend aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en bestendige relatie met zijn kind. Betrokkene laat na enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind voor te leggen.

Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind, S.,K.Y. (...)(RR.(...)) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding), alleen te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft in België om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door CLB, opvang enz. Het kind is nog jong, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat zijn lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat het kind enige band heeft met de vader, echter door de jonge leeftijd is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België.

Niets sluit uit dat moeder en kind verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden." (eigen onderlijnen)

Er blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep heeft ingesteld tegen voormelde beslissingen. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat zij naderhand nog stavingstukken van haar contact en relatie met haar dochter aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 mei 2025 reeds werd gehoord (administratief dossier, stukken 205 en 206) en dat zij hierbij geïnformeerd werd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid wenst op te leggen. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar binnen het tijdsbestek van het horen niet de mogelijkheid werd geboden om stukken bij te brengen, nu de bestreden beslissing werd genomen op 9 juli 2025 en aldus anderhalve maand na het gehoor.

De Raad acht het motief "Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn kind op heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. Het kind van betrokkene is samen met haar moeder, woonachtig op een ander adres. Betrokkene slaagt er niet in overtuigend aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en bestendige relatie met zijn kind. Betrokkene laat na enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind voor te leggen." gelet op wat voorafgaat, niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, onevenredig of strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het feit dat de verwerende partij reeds in het verleden geoordeeld heeft over de voorgelegde stukkenbundel en de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen nieuwe en meer recente documenten overmaakte betreffende het contact en haar relatie met het kind, kan niet gesteld worden dat omwille van de aanwezigheid in het administratief dossier van de stukkenbundel, de verwerende

partij onterecht of onzorgvuldig heeft gesteld dat zij nalaat enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met M. voor te leggen.

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen verdere verduidelijkingen over het gezinsleven tussen haar en M., nog minder voegt zij hiervan stavingstukken toe.

De Raad stelt vast dat het bestaan van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven met M. en een stabiele en bestendige relatie – indien daar ooit al sprake van zou geweest zijn – op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (en heden) niet aangetoond wordt. Na het voorleggen van stukken op 10 september 2024 naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging (administratief dossier, stuk 197) heeft de verzoekende partij geen enkel stuk meer aangebracht waaruit kan blijken dat er nog contact en een relatie is met haar minderjarig kind M.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind M. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging.

Echter blijkt uit de bestreden beslissing dat in zoverre alsnog enige relatie tussen de verzoekende partij en haar kind zou blijken, de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging.

4.17. In bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating, wat door de verzoekende partij niet wordt betwist.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM – zodat het betoog dat er in haar hoofd geen actueel gevaar voor de openbare orde bestaat en derhalve geen toepassing kan gemaakt worden van het geciteerde artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet dienstig is – maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

4.18. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de belangenafweging, waarbij zij het hoger belang van het kind in acht neemt, motiveert wat volgt:

“Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding), alleen te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft in België om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door CLB, opvang enz. Het kind is nog jong, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat zijn lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat het kind enige band heeft met de vader, echter door de jonge leeftijd is het niet

aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat moeder en kind verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precare situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen mits begeleiding van de ouder(s). Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)”

Door louter te stellen dat het feit dat de moeder van M. voor het kind kan instaan geen afbreuk doet aan haar belang als vader in het leven van M. en dat zij (niettegenstaande de vrijheidsberoving en gelet op de stukkenbundel in het administratief dossier) een belangrijke rol speelt in het leven van M., werpt zij geen ander licht op voormelde vaststellingen, mede gelet op wat reeds gesteld werd over de relatie tussen M. en de verzoekende partij in punt 4.16. Bovendien heeft de verwerende partij de rol als vader van de verzoekende partij aldus niet volledig belangeloos geacht doch geoordeeld dat het kind jong is en het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de afwezigheid van de vader, dat niet blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is om haar vaderschap op te nemen, dat de verzoekende partij en het kind tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen mits begeleiding van de ouder(s) en het kind de verzoekende partij eventueel kan bezoeken in het land van herkomst, dat niet blijkt dat er hinderpalen zijn die beletten dat het kind bij de verzoekende partij in het land van herkomst of elders verblijft.

Gelet op het motief dat de verzoekende partij en het kind tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen *“mits begeleiding van de ouder(s)”*, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij geheel voorbij gaat aan het gegeven dat M. amper vijf jaar oud is en dus nog niet kan lezen of schrijven. Communicatie via moderne communicatiemiddelen (bv. telefoneren of video-bellen) veronderstelt niet de mogelijkheid tot lezen of schrijven en kan voor een vijfjarige met behulp van de ouders.

Betreffende het betoog dat de verwerende partij met het motief dat niet wordt aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen, al dan niet tijdelijk, bij haar in het land van herkomst of elders kunnen verblijven voorbijgaat aan het gegeven dat M. leerplichtig is en dus niet zomaar bij de verzoekende partij in Tunesië zou kunnen gaan wonen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing ook gewag wordt gemaakt van bezoeken door het kind aan de verzoekende partij in het land van herkomst en het niet aanwezig zijn van hinderpalen die beletten dat het kind tijdelijk bij de verzoekende partij in het buitenland verblijft. Een leerplicht staat bezoeken in de vakantieperiodes niet in de weg. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat M. leerplichtig is ertoe zou leiden dat zij niet in Tunesië zou kunnen gaan wonen. Zij toont niet aan dat M. niet in Tunesië school zou kunnen lopen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt nu deze geen rekening houdt met alle relevante gegevens eigen aan de zaak, *in casu* de leeftijd van M.

De Raad wijst er ter volledigheid nog op, in het kader van de vraag of er hinderpalen zijn voor het kind M. om de verzoekende partij in Tunesië te gaan bezoeken, dat de verwerende partij reeds heeft gesteld in de beslissing van 30 mei 2024 tot het niet opheffen van het inreisverbod dat uit het strafdossier blijkt dat de moeder van M. met de toen reeds geboren kinderen meermaals op vakantie ging naar Tunesië en dat de verzoekende partij tijdens het horen op 24 mei 2025 heeft verklaard dat de M. op dat ogenblik bij haar moeder in Tunesië verblijft.

Waar de verzoekende partij kritiek levert op het motief dat M. niet voor lange tijd gescheiden hoeft te zijn van de verzoekende partij nu zij een aanvraag gezinshereniging kan indienen vanuit het herkomstland, nu hiermee voorbijgegaan wordt aan het nochtans vermelde gegeven dat zij nog onderhevig is aan een inreisverbod, dat de motivering op dit punt naar recht faalt, stelt de Raad vast dat dit betwistbaar motief geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen dat het kind jong is en het eerder onwaarschijnlijk is dat haar

lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de afwezigheid van de vader, dat niet blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is om haar vaderschap op te nemen, dat de verzoekende partij en het kind tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen mits begeleiding van de ouder(s) en het kind de verzoekende partij eventueel kan bezoeken in het land van herkomst, dat niet blijkt dat er hinderpalen zijn die beletten dat het kind bij de verzoekende partij in het land van herkomst of elders verblijft. Deze motieven volstaan om te onderbouwen waarom de relatie tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind het nemen van de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM niet belet.

Waar de verzoekende partij stelt dat een onredelijk groot gewicht wordt toegekend aan de strafrechtelijke antecedenten en voorgehouden, doch onbestaande, continuïteit na haar invrijheidsstelling, blijkt dit geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende de belangenafweging waarin niet gewezen wordt op de strafrechtelijke antecedenten. Evenmin blijkt dat het belang van het kind geheel aan de kant werd geschoven. Er blijkt duidelijk uit de hoger geciteerde motieven waarom het hoger belang van het kind niet geschaad wordt door het nemen van de bestreden beslissing.

4.19. Het feit dat de bestreden beslissing de verzoekende partij ervan weerhoudt haar gezins- en privéleven uit te oefenen nu haar minderjarig dochtertje M. in België woont, leidt *in casu*, gelet op wat voorafgaat, niet tot de vaststelling dat deze beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

Zij toont met haar betoog niet aan dat haar verwijdering wel disproportioneel is met het oog op haar familiaal leven.

Het loutere feit dat zij reeds voorafgaand aan de betekening van de bestreden beslissing een nieuwe afspraak had ingepland om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk, te meer zij ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift geenszins aantoont dat zij elementen of stukken zou kunnen aanbrengen bij die aanvraag, andere dan deze die reeds voorlagen en beoordeeld werden naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 13 juni 2024. Bovendien beperkt zij zich tot een loutere bewering, daar zij melding maakt van een bewijs van een afspraak in haar verzoekschrift, doch nalaat dit stuk, hoewel vermeld in de inventaris, ook te voegen.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de afweging van de individuele belangen en algemene belangen *in concreto* dient te gebeuren en dit grondig doch dat *in casu* de bestreden beslissing de proportionaliteits- en subsidiariteitstoets niet doorstaat en indruist tegen artikel 8 van het EVRM, dat de belangenafweging volstrekt ontoereikend is en dat de ontoereikende belangenafweging ook een schending van de motiveringsplicht in zich draagt. Evenmin kan zij overtuigen dat de bestreden beslissing niet met welwillendheid en menselijkheid werd voorbereid.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij doorheen de beslissing heeft nagelaten om daadwerkelijk rekening te houden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de verzoekende partij niet of minstens volstrekt gebrekkig in rekening werd gebracht.

4.20. Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

4.21. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

4.22. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER